

PHẬT THUYẾT THẬP THIÊN NGHIỆP ĐẠO KINH

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Thời gian: 29/08/2000

Giảng tại: Tịnh tông Học hội Singapore

Việt dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Tập 61

Chư vị đồng học, chào mọi người! Mời mở kinh Thập Thiên Nghiệp Đạo trang thứ mười, chúng ta đọc qua một lượt kinh văn: *“Lại nữa, long vương! Nếu lìa tham dục thì được thành tựu năm loại tự tại. Những gì là năm? Một, ba nghiệp tự tại, các căn đầy đủ. Hai, tài vật tự tại, tất cả oán tặc không thể cướp đoạt.”* Hôm qua giảng đến chỗ này, hôm nay chúng ta xem tiếp:

“Ba, phước đức tự tại, tùy tâm mong muốn, vật dụng đầy đủ.” Phước đức là điều mà tất cả chúng sanh đều mong cầu, đích thực có thể nói là không phân cõi nước, không phân tộc loại, không phân tôn giáo, không người nào mà không cầu phước đức. Người Trung Quốc nói về phước đức, ý nghĩa này rất sâu, rất rộng, rất viên mãn. Phước là quả báo, đức là nhân của phước. Nếu không tích đức thì làm gì có được phước báo? Cho nên hai chữ này hợp lại có nhân có quả, như vậy mới gọi là viên mãn. Phước mà người Trung Quốc nói, thông thường là nói năm loại lớn, chính là “ngũ phước lâm môn”. Trong năm loại lớn này, điều thứ nhất chính là giàu có, điều thứ hai là quý, phú quý; quý là ở trong xã hội có địa vị cao, nói theo người thế tục hiện nay là danh và lợi, đây là thứ mà tất cả mọi người đều mong cầu. Những thứ này có tốt hay không? Thực tế mà nói thì chưa chắc đã tốt. Nếu có phước mà không có đức thì khi hưởng phước chắc chắn tạo tội nghiệp; người không có phước báo, muốn tạo tội nghiệp cũng không thể tạo được.

Người có phước báo rất dễ tạo tội nghiệp, mà họ tạo phước cho đại chúng xã hội cũng rất dễ dàng. Thí dụ nói, hôm qua tôi xem thấy một băng ghi hình từ Malaysia gửi đến, là phim nhiều tập “Liễu Phàm Tứ Huấn”, tôi xem thấy rất hay, có thể lưu thông, phía sau băng ghi là “hoan nghênh sao chép, công đức vô lượng”, họ không giữ bản quyền, nên chúng ta có thể làm. Như tiên sinh Liễu Phàm, ông là huyện trưởng huyện Bảo Đễ, lúc đó gọi là tri huyện, đây là thuộc về “quý”. Ở trên địa vị này ông muốn tạo tội nghiệp hay tu phước đều rất dễ dàng. Ông xem thấy chính phủ thu thuế nhà nông hơi nặng, nên ông giảm bớt thuế ruộng, việc này là tạo phước cho nhân dân, nông dân toàn huyện đều nhận được

lợi ích. Lúc đó ông phát tâm muốn làm mười ngàn việc tốt, đến nơi nào để làm? Thế nên mỗi ngày ông đều chần chừ do dự. Có một hôm ông nằm mộng thấy một vị thần nói với ông: “Chính nhờ việc làm này của ông mà mười ngàn việc thiện của ông đều viên mãn rồi.” Sau khi ông tỉnh lại rất hoài nghi, sau đó ông gặp một vị pháp sư, kể rõ việc này cho pháp sư nghe. Pháp sư cũng gật đầu khẳng định, đích thực một việc tốt này mà ông làm, người nhận ân huệ không chỉ là một vạn người, cho nên mười ngàn việc thiện của ông trong một lần là được viên mãn. Nếu bạn không ở địa vị này thì mười ngàn việc thiện không dễ dàng gì làm được viên mãn, đây là nói tu phước.

Nếu như tạo tội nghiệp, bạn xem thấy quốc gia thu thuế từ nông dân nhiều như vậy mà bạn còn muốn thu nhiều thêm một chút để bỏ vào túi riêng của mình, tăng thuế thêm một chút, thôi rồi, một động tác này của bạn đã tạo ra vạn ức tội nghiệp. Cho nên, khi trong tay có địa vị quyền thế, tạo phước hay tạo nghiệp đều rất dễ dàng. Bá tánh bình dân không có quyền, không có thế, họ muốn tạo ác cũng không tạo nổi ác lớn; họ muốn tu thiện vẫn có thể tích được đại thiện, đại thiện thì họ có thể làm, nhưng đại ác thì họ không làm được. Những đạo lý này kinh Phật đã nói rất nhiều, nói rất rõ ràng. Nhất là trước đó chúng tôi đã giảng Cảm Ứng Thiên, trong đây đã nói rất nhiều.

Cảm Ứng Thiên Vựng Biên là những câu chuyện nhân quả báo ứng mà người xưa sưu tập, những câu chuyện này đều là sự thật, tuyệt đối không phải là bịa đặt, mỗi câu chuyện đều là sự thật. Chúng ta tỉ mỉ mà xem, xem quá khứ, sau đó bình lặng xem việc hiện tại, những việc xảy ra mỗi ngày trong xã hội hiện nay của chúng ta, bạn hãy tỉ mỉ mà quán sát thì bạn sẽ tin tưởng nhân quả là chân thật, không giả chút nào. Trồng nhân thiện nhất định được quả thiện. Tu thiện, đây là đức hạnh, nhất định phải chăm chỉ nỗ lực mà làm. Xã hội hiện tại, chúng ta nhất định phải có cảm giác nguy cơ rất cao, hiện nay người thế gian chỉ mong cầu phước báo, họ đánh mất đạo đức, nhưng phước báo của họ cũng hiện tiền; không cầu nhân nghĩa đạo đức mà cũng được đại phước báo thì dường như những việc nhân quả báo ứng không linh. Kỳ thật tầm nhìn của người thế gian nông cạn, họ không biết được chân tướng sự thật. Phật nói với chúng ta rằng “nhân quả thông ba đời”, họ đời này được đại phước báo là do đời trước tu được. Đời này nếu vẫn tu nhân nghĩa đạo đức thì phước báo của họ không thể nghĩ bàn, sẽ rất lớn. Đời này phước báo hiện tiền mà không biết tu nhân nghĩa đạo đức, tạo tác tất cả tội nghiệp thì phước báo của họ đã bị trừ bớt, phước báo của họ không còn lớn như vậy nữa, đã bị trừ bớt đi rồi, khi hưởng hết phước báo thì tội báo của họ hiện tiền.

Chúng ta nhìn thấy rất rõ ràng, tiền đồ của họ là tối tăm, không phải quang minh, hướng họ đi đến là ba đường ác, phước báo trời người ở đời sau đều không có phần. Những đạo lý này Phật đã nói rất thấu triệt, Nho và Đạo cũng nói rất rõ ràng.

Trung Quốc từ xưa đến nay tiếp nhận giáo dục của thánh nhân, ba nhà Nho Thích Đạo đều là thánh nhân. Thánh nhân là người sáng tỏ, người hiểu rõ lý, người hiểu việc, chúng ta phải có lòng tin đối với thánh hiền, nhất định không được hoài nghi. Phật thường nói trong kinh luận Đại thừa: *“Nghĩ là chương ngại lớn nhất của Bồ-tát.”* Đối với Bồ-tát mà còn tạo thành chương ngại lớn như vậy, đối với chúng ta thì cần gì nói nữa? Chúng ta đối với người, với việc, với vật chỉ cần khởi lên tâm nghi ngờ thì tất cả mọi thiện duyên đều bị phá hoại, thiện hạnh công đức chắc chắn không thể thành tựu được, trái lại là ác nghiệp thành tựu. Cho nên, thế pháp và Phật pháp đều đặt “tín” ở hàng đầu. Người xưa Trung Quốc thường dạy người: *“Người không có tín thì không có chỗ đứng trong xã hội”*, không thể đứng vững trong xã hội. Chúng ta học Phật thì việc đầu tiên chính là tín, Tịnh tông nói ba điều kiện tín nguyện hạnh. Chúng ta nghĩ kỹ xem, có tông phái nào, có pháp môn nào mà không lấy tín nguyện hạnh làm nền tảng? Nếu có hoài nghi, tín tâm không có thì nguyện cũng không có, hạnh cũng không luôn, toàn bộ đều không có. Chúng ta muốn thành tựu đạo nghiệp thì trước tiên phải xây dựng lòng tin. Việc thứ nhất phải xây dựng lòng tin đối với giáo huấn của Phật Bồ-tát, xây dựng lòng tin đối với giáo huấn của thánh hiền, nhất định không hoài nghi. Nếu như nhìn thấy hiện tượng của xã hội hiện nay tương phản với những điều thánh hiền đã nói, đều trái ngược lại thì chúng ta phải tỉ mỉ mà tư duy, tỉ mỉ mà quán sát, xem coi nguyên nhân chân thật của nó ở chỗ nào thì tín tâm của chúng ta sẽ không dao động.

Tín tâm là nền tảng của phước đức, là gốc rễ của phước đức. Vì vậy có thể cầu được phú quý, có thể cầu được trường thọ, hiếu tử hiền tôn đều có thể cầu được. Các vị xem “An Sĩ Toàn Thư”, tiên sinh Chu An Sĩ tích công lũy đức, ông cầu hiếu tử hiền tôn, ông ghi trong sách Toàn Thư rằng: “Người không hiếu thuận, tạo tội nghiệp thì đừng đầu thai vào trong nhà tôi.” Ông phát nguyện này, có nguyện thì ắt thành. Con cháu bất hiếu đến nhà của bạn đều là oan gia trái chủ trong đời quá khứ, không phải báo oán thì là đến đòi nợ. Chính mình tu dưỡng đạo đức, cả nhà phụng hành nhân nghĩa, cho dù oan gia trái chủ đến, họ cũng sẽ từ từ đợi cơ hội. Lần này người trong nhà của bạn đều hành thiện tích đức thì họ không đến, người báo ân sẽ đến, người tận hiếu sẽ đến. Cho nên đều ở nơi chính

mình, “trong cửa nhà Phật, có cầu tất ứng”, cầu trường thọ thì được trường thọ, cầu cái gì thì được cái đó. “*Tùy tâm mong muốn, vật dụng đầy đủ*”, vật dụng chính là ngày nay chúng ta gọi là thọ dụng về mặt vật chất, bạn sẽ không bị thiếu. Phàm là người như vậy thì họ có tích chứa nhiều tài vật hay không? Không hề. Nếu họ có vật chất, có tiền tài thì nhất định sẽ bố thí cho đại chúng, để tất cả chúng sanh nghèo khổ cùng hưởng, đây mới gọi là tích đức, phước báo của họ là không cùng tận. Nếu chỉ riêng mình thọ dụng vật chất, để người nhà của mình thọ dụng, không chịu cho xã hội đại chúng cùng hưởng thì tài phú của họ sẽ hưởng không lâu, sau khi mạng vong thì nhà sẽ suy bại.

Ngày nay, chúng ta nhìn thấy xã hội có nhiều người giàu có, có địa vị, thậm chí có những công ty lớn xuyên quốc gia, chúng ta cũng thường nghe nói công ty nào đó kinh doanh không tốt nên bị sụp đổ. Vì sao kinh doanh không tốt bị sụp đổ? Đều là do tự tư, không biết bố thí. Bố thí là đức, là đạo, bạn phát tài to là do trong đời quá khứ đã tu bố thí tài, hiện nay tài phú hiện tiền, nếu tiếp tục tu bố thí tài thì tài phú của bạn còn gì bằng! Bạn thông minh trí tuệ là do trong đời quá khứ tu bố thí pháp, nếu đời này vẫn tiếp tục không ngừng tu bố thí pháp thì thông minh trí tuệ của bạn sẽ không ngừng nâng lên, không ngừng tăng trưởng. Bố thí vô úy được quả báo khỏe mạnh sống lâu, trong bố thí vô úy có một loại viên mãn nhất chính là ăn chay, ăn chay là không sát sanh, không những không sát sanh mà còn không ăn thịt tất cả chúng sanh, đây thuộc về bố thí vô úy, quả báo là khỏe mạnh sống lâu. Nếu các bạn không tin, bạn hãy nhìn tôi, tôi 26 tuổi học Phật, 26 tuổi thì tôi ăn chay trường, 50 năm rồi, thân thể không có bệnh.

Bạn xem cư sĩ Hứa Triết ở đây, bà năm nay 101 tuổi, từ lúc sanh ra bà đã ăn trường chay. Bà là ăn chay từ trong thai, khi mẹ bà mang thai, ăn cá thịt thì bị nôn mửa, bà ăn chay từ trong thai. Bà đã 101 tuổi, bà nói với chúng là tôi cả đời bà không bị bệnh, hiện tại bạn xem sức khỏe của bà, thấy thế nào, ngoài đầu tóc bạc ra, thân thể, sức khỏe thể chất của bà giống như người ba, bốn mươi tuổi vậy, không người nào có thể sánh được với bà. Mỗi ngày bà đều đi khắp nơi bên ngoài, giúp đỡ người nghèo, giúp đỡ người già, giúp đỡ người bệnh, cả đời làm sự việc này. Cho nên cả đời của bà, trong ba loại bố thí thì bà lấy bố thí vô úy làm chính, trong đây có bố thí tài, có bố thí pháp, cho nên bà cả đời không có bất kỳ thứ gì, mà cũng chẳng thiếu thứ gì. Mỗi ngày bà ăn một bữa, ăn rau sống, hoàn toàn quay trở về đời sống nguyên thủy, bà không ăn dầu, không ăn muối, không ăn đường mà thân thể khỏe như vậy. Người thông thường nhìn thấy cho rằng đời sống của bà thiếu dinh dưỡng, thiếu kém quá nhiều. Bà không hiểu cái gì là dinh dưỡng,

bạn có nói với bà, bà cũng không hiểu. Bà chỉ thích bản thân trải qua đời sống đơn giản nhất, tất cả thời gian nếu không phải đi giúp đỡ người khác thì ở nhà đọc sách. Bà thích đọc sách, đọc sách thánh hiền, ngày ngày làm bạn với thánh hiền, ngày ngày ở cùng với thánh hiền. Hiện tại bà đọc sách Phật, đọc sách Phật chính là ở cùng với Phật Bồ-tát, trải qua đời sống của Phật Bồ-tát. Cho nên chúng ta từ đây xem thấy, đây là một tấm gương rất tốt, *“phước đức tự tại, tùy tâm mong muốn, vật dụng đầy đủ”*, bạn thấy bà Hứa Triết đã tương ưng viên mãn với ba câu này.

Phước đức lớn hàng đầu của thế xuất thế gian là gì? Ngày trước thầy Lý thường khuyến khích chúng tôi “hoằng pháp lợi sanh”, đây là phước đức đệ nhất. Năm xưa tôi ở Đài Trung, thầy Lý xem thấy người trẻ tuổi, chúng ta thường nói “tướng mạo bạc phước”, không có phước báo, lại còn đoản mệnh, vừa nhìn thì thấy được. Thầy Lý đối với những người trẻ tuổi này, khuyên họ phát tâm học giảng kinh, học giảng kinh là tu đại phước đức. Khi tôi đến Đài Trung, mục đích cũng là như vậy, thầy Lý đặc biệt khuyến khích, khuyên chúng tôi phải chăm chỉ nỗ lực học tập. Tôi tự biết rằng tôi đoản mệnh, không có phước báo, thầy dạy tôi dùng phương pháp này để tu. Tôi học Phật, quyển sách đầu tiên tôi đọc là Liễu Phàm Tứ Huấn, do lão cư sĩ Chu Kính Trụ tặng cho tôi, Chu lão năm đó hình như đã 70 tuổi. Sau khi tôi xem rồi cảm xúc rất sâu, tất cả tật xấu của tiên sinh Liễu Phàm dường như tôi đều có cả, là tướng bạc phước, tướng đoản mệnh; cái hay của tiên sinh Liễu Phàm thì tôi đều không có, tôi không bằng ông. Tôi may mắn gặp được Phật pháp, ở trong Phật pháp xây dựng lòng tin. Những người tôi gặp được đều là thiện tri thức, hơn nữa đều là những thiện tri thức chân thật mà tôi rất tôn kính, rất ngưỡng mộ, nhận được giáo huấn của các vị này nên tôi mới có được thành tựu hiện nay.

Chúng ta biết trong việc hoằng pháp lợi sanh, phước đức đệ nhất là truyền pháp, chính là ngày trước lão cư sĩ Hoàng Niệm Tổ thường dặn dò tôi, ông nói: “Pháp sư à, thầy đã giảng kinh nhiều năm như vậy, không nên giảng nữa, không nên đi khắp nơi nữa, bồi dưỡng nhân tài quan trọng hơn, viết sách là quan trọng.” Đây chính là nói công tác truyền pháp so với công tác hoằng pháp càng bức thiết quan trọng hơn. Hoằng pháp mà không truyền pháp, vậy sau khi ta chết rồi thì Phật pháp sẽ bị diệt mất; nếu đời sau có người tiếp nối thì phước báo này sẽ lớn. Người tiếp nối không cần nhiều, có một người thì được rồi, pháp mạch sẽ không bị gián đoạn. Có thể có càng nhiều người thì phước báo càng lớn. Có được một truyền nhân thì cũng xứng đáng với Phật Bồ-tát, cũng xứng đáng với tổ sư đại

đức rồi, đòi đòi tiếp nối, đến đòi ta đây, ta cũng truyền lại nữa. Nếu có cơ duyên có thể truyền được cho càng nhiều người thì Phật pháp có thể phục hưng toàn diện, phước đức này lớn.

Ngày nay, chúng tôi tuy không viết sách, nhưng nhờ vào khoa học kỹ thuật cao lưu giữ lại toàn bộ những gì đã giảng. Trong số đồng học ở nơi đây, ở hải ngoại, có rất nhiều người từ nơi băng ghi âm, băng ghi hình viết ra thành sách, rất nhiều rất nhiều. Họ mang đến cho tôi xem, tôi không có thời gian xem; các bạn đồng học mọi người đều có thể xem, giúp họ hiệu đính, lưu thông những băng đĩa này thì đều có thể làm lợi ích cho người sơ học. Nếu có thể lia tham dực thì phước đức của họ sẽ tự tại, có thể tùy tâm mong muốn. Tốt rồi, hôm nay chúng ta giảng đến đây.